

mu porabljenje za ves čas rabokupa že storjenih potroškov večinoma uničilo in da ima v smislu §§. 214 in 217 s. r. za to izgubo pravico odškodovanja terjati in velikost škode s cenilno prisego dokazati.

Ker tožnik velikost škode natančno ni dokazal, moral se je njegov zahtev glede na ceno zemljišča, na najemščino in druge razmere znižati in mu 200 gld. spoznati, če cenilno prisego položi.

Nadsodnija se sklicuje na to, da je tožnik sam posestvo kupil in more gostilno zaradi tega tudi naprej imeti, a na to se pri odškodovanjskem vprašanji ne more ozir jemati, ker ima tožnik že na temelji rabokupne pogodbe pravico terjati uživanje rabokupa in se je s prodajo le prisilil nadaljevanje gostilne z novo pravico si pridobiti in omogočiti s kupnino 2030 gld. G—n.

O poskusu pri telesni poškodbi.

(Konec.)

Proti tej razsodbi pritožil se je obsojenec, ter uložil proti nji ugovor in ob jednom ničnosti pritožbo, ter ju utemeljil, kakor sledi:

a) Poročalo se mi je sicer o obravnavi, ki se je proti meni dné 28. julija 1881 zaradi teške telesne poškodbe vršila, toda izgubil sem dotični dekret. Spominal sem se samo, da bode obravnava koncem julija, in menil sem za gotovo, da bode dné 29. julija t. l. Prišel sem tudi ta dan v poslopje deželne sodnije, kjer se mi je pa reklo, da je bila glavna obravnava v moji zadevi že prejšnji dan, in da se je končala z mojim obsojenjem. Pri tej obravnavi nameraval sem v svoje opravičenje dokazati, da sem bil popolnoma pijan, in sicer po naslednjih nesumnih pričah:

J. F., A. T., M. M., K. T., A. P., M. P., Fr. M. in Fr. L., kateri vsi stanujejo v isti hiši, kakor jaz. Te priče bi bile tudi dokazale, da sta nasprotnika A. M. in Fr. J. z menoj grdo ravнала, predno sem proti njima nastopil; in ravno tako bi bile dokazale javno sovraštvo, katero sta ta dva meni nasproti vedno kazala, kar bi bilo prouzročilo, da bi bil mogel iz dobrega uzroka proti njihovi prisegi ugovarjati, ter da bi se njihovim izpovedbam ne

bila prištevala ona važnost, kakoršna se je v istini. Prosim tedaj, da se mojemu ugovoru privoli.

b) Na podlagi §. 281, št. 5 in 10 kaz. pr. r. ulagam tudi ničnosti pritožbo, ker je izrek sodišča v odločilnih istinitostih sam s seboj v nasprotji, in ker se je čin, na kojega se opira razsodba, vsled napačnega razlaganja zakona podvrigel kazenskemu zakonu, kateri se na njega nikakor ne more uporabljati. V nagibih razsodbe se namreč glasi: „da nikakor ni dokazano, da bi bil jaz omenjeni čin izvršil s posebnim dolus-om, ki je nameraval teške v §. 152 kaz. zak. naštetе nasledke.“

Vkljub temu pa velja sodišču nasledek hudodelstva po §. 152 kaz. zak. kot nameravan. To je nasprotje.

Bistvo hudodelstva po §. 152 kaz. zak. leži v tem, da nastopijo ondi zaznamovani nasledki. Poskus tega hudodelstva tedaj ni mogoč in se ne more misliti. Le pri hudodelstvu po §. 155 lit. a kaz. zak. bi se moglo o njem govoriti.

To mnenje pa sodišče prve instance v svojih razsodnih nagibih samo popolnoma izključuje. Ne samo teorija, ampak tudi praksa visokega c. kr. kasacijskega dvora izrekla se je mnogokrat, da se poskus hudodelstva po §. 152 kaz. zak. še misliti ne more.

Ker se je na čin, kojega se obdolžujem, ta kazenski zakon uporabil, kateri se nanj nikakor uporabljati ne more, dokazan je drug razlog ničnosti. Prosim tedaj, da se moji ničnostni pritožbi pritrdi. — —

Državno pravdnštvo pa je vložilo na to ničnosti pritožbo in oddalo sledeči odgovor:

Ničnosti pritožba opira se na §. 281, št. 5 in 10 kaz. pr. r., ker je v zgorajšnji razsodbi izrek sodišča sam s seboj v odločilnih istinitostih v nasprotji, in ker se je čin, na kojega se razsodba opira, vsled napačnega razlaganja zakona podvrigel kazenskemu zakonu, ki se nanj nikakor ne more uporabljati.

Kar se tiče razloga ničnosti po §. 281, št. 5. kaz. pr. r. o veljalo je sodišču v nagibih razsodbe kot dokazano, da v činu J. K.—a objektivno leži poskušano hudodelstvo teške telesne poškodbe, in da je izvršitev hudodelstva le vsled zunanjega ovira izostala, vsled tega namreč, ker se je M. J. po K.—u preteči mu teški poškodbi s tem odtegnil, da se je v trenutku, ko ga je K. v trebuh suniti hotel, nazaj sklonil.

Sodišču je tedaj veljalo kot dokazano, da je M. J.—u po J. K.—u pretila težka poškodba, da je bil od J. K.—a nameravan vspeh težka telesna poškodba, kakor je v §. 152 kaz. zak. zaznamovana, in sodišču je tudi kot dokazano veljalo, da ima tu opraviti s težko telesno poškodbo po §. 8. in §. 152 kaz. zak.

Iz tega pa jasno sledi, da je po mnenji sodišča J. K. nameraval M. J.—a težko poškodovati, ali z drugimi besedami: v §. 152 kaz. zak. navedeni teški vspeh prouzročiti, ker le na ta način mogla bi se razsodba, ki koga za krivega spoznava, utemeljiti po §. 8 in §. 152 kaz. zak., ako ne bi bile druge zakonite določbe v §. 155 lit. a kaz. zak.

Sodišče pa svojo razsodbo utemeljeva na to, da se po predlogu državnega pravdnštva obsodba po §. 155 lit. a kaz. zak. ni mogla izreči, ker nikakor ni dokazano, da bi bil zatoženec vprašavni čin izvršil s posebnim dolus-om, ki je nameraval na teške v §. 152 kaz. zak. naštete posledke.

S tem se je pa ravno to, kar je sodišču malo poprej kot dokazano veljalo, zopet zanikalo; v nagibih razsodbe je tedaj javno nasprotje, katero zadeva odločilne istinitosti, in jasen je tedaj ničnosti razlog po §. 281, št. 5 kaz. pr. r.

Kar se pa tiče razloga ničnosti po §. 281, št. 10 kaz. pr. r., mora se po jasni besedi zakona oni, kateri proti drugemu ravna ne sicer iz namena, da bi ga usmrtil, pa vendar iz priznanega ali pa iz onega namena, ki se po določbah §. 1. kazenskega zakona iz njegovega čina lahko sklepa, da bi prouzročil kak izmed v §. 152 kaz. zak. naštetih vspehov, tudi tedaj, ako v istini nikaka poškodba ni nastala, spoznati krivega poskušnega hudodelstva teške telesne poškodbe po §. 155 lit. a kaz. zak. kjer se pa mora kazni odmeriti po §. 155 kaz. zak., in ne po §. 154 kaz. zak.

Ker je sodišču pri utemeljevanji obsodbe J. K.—a kot dokazano veljalo, da je od njega M. J.—u težka poškodba pretila, da je tedaj J. K. nameraval J.—a težko poškodovati, tedaj se ni smel obsoditi po §. 152 kaz. zak., temveč po §. 155 lit. a kaz. zak. Sodišče je po tem takem čin, na kojega se opira razsodba, vsled napačnega razlaganja zakona podvrgla kazenskemu zakonu, kateri se nanj nikakor ne more uporabljati, vsled česar je dokazan razlog ničnosti po §. 281, št. 10 kaz. pr. r. — — —

Kasacijski dvor je na podlagi teh dveh spisov izrekel naslednjo razsodbo:

Ničnosti pritožba c. kr. državnega pravdnništva se zavrže, pač pa se pritrdi ničnostni pritožbi zatoženčevi; dotična razsodba c. kr. deželne sodnije v L. od 28. julija 1881, št. 7410 se izvzemši še veljavne določbe, da mora toženec sodnijske stroške plačati, v vseh obzirih razruši, J. K. se zatožbe zaradi poskušenega hudo delstva teške telesne poškodbe po §§. 8 in 152 kaz. zak. — učinjenega s tem, da je dne 16. junija 1881 v L. z namenom, da bi prouzročil kak v §. 152 kaz. zak. naveden težak vspeh, s črevljarskim nožem proti trebuhu M. J.—a sunil, ter ga, ker je ta odskočil, le na hlače zadel, v smislu §. 259, št. 3 kaz. pr. r. — oprosti; zatoženec se tega izvršenega dejanja, brez zgoraj zaznamovanega namena, le prestopka proti telesni varnosti po §. 341 kaz. zak. za krivega spozna ter se radi tega po tem paragrafu z uporabo §. 260 lit. b, drž. kaz. zak. obsodi v zapor trajajoč tri tedne postren z enim postom vsak teden.

Nagibi.

Pritožba ničnosti c. kr. državnega pravdnništva je brez razloga, kolikor se opira na št. 5. §. 281, kaz. pr. r., ker v razsodbi nahajajoče se premise, katere so sodišču kot dokazane veljale, namreč da se tu ne more od strani zatoženca govoriti o namenu, da bi prouzročil poškodovanje te stopnje, nikakor ne obsegajo ostrega nasprotja, pač pa morejo prav logično druga poleg druge stati, ker iz tega, naj je bil tudi objektivno jeden ali drugi izmed v §. 152 kaz. zak. naštetih vspehov pričakovati, nikakor še ne sledi, da je zatoženec ravno ta vspeh nameraval.

Kakor se razvidi iz daljnega razloga ničnosti (§. 281, št. 10 kaz. pr. r.), umakne se pritožba c. kr. državnega pravdnništva po prvem sodniku določenemu obstanku djanja in supponira po prvem sodniku natanjko zanikani namen, kar je glede na določbe §§. 258 in 288 kaz. pr. r. zakonito nedovoljeno.

Ničnosti pritožba morala se je kot v vsakem obziru netemeljena zavreči.

Tudi ničnosti pritožba toženčeva je brez razloga, v kolikor hoče zaradi protislovja v dotični razsodbi razlog ničnosti št. 5 §. 281

kaz. pr. r. pripraviti do veljave, ker je protislovje, katere baš v njej tiči, da se je namreč zatoženec poskušane teške telesne poškodbe za krivega spoznal, akoravno na prouzročitev teškega nasledka nameravani namen manjka, pravnega in ne istinitega značaja, in spada tedaj pod št. 10 §. 281 kaz. pr. r. Ta zadnji, po zatožencu tudi navedeni razlog ničnosti je pač očividni; kajti glede na §§. 1 in 8 kaz. pr. r. ne more se dvomiti, da more poskus v §. 152 kaz. zak. zaznamovanega zločinstva le tam veljati, kjer se je prouzročitev teškega nasledka naravnost sklenila, kjer se je tedaj v sankcijo §. 152 kaz. zak. spadajoče zlo nameravalo in je izostalo le vsled zapreke, neodvisne od činitelja.

Ker se tedaj po istinitostih, katere so prvemu sodniku kot dognane veljale, ta namen izključuje, tedaj se opira obsodba zatoženca na napačno uporabo zakona, ter se je moralo radi tega na §. 281, št. 10 kaz. pr. r. opirajoči se pritožbi ničnosti pritrditi; rabsodba, proti kateri se je uložila ničnosti pritožba, morala se je razrušiti in J. K. moral se je oprostiti zatožbe zaradi poskušane hudodelstva teške telesne poškodbe po §. 259, št. 3, kaz. pr. r.

Ker je pa čin zatožencev po istinitostih, ki so prvemu sodniku veljale kot dognane, sposoben, da prouzroči nevarnost za življenje, zdravje ali telesno varnost pri človeku; in ker je moral J. K. to že iz naravnih, vsakemu lahko razvidnih nasledkov svojega ravnanja izprevideti; ker pa iz tega istinito tudi še tako lahko ranjenje ni sledilo, tedaj se je oni, ker tudi poskus prestopka proti telesni varnosti po §§. 8 in 411 kaz. zak. ne more veljati, ker se nameravana prouzročitev telesne poškodbe z vidnimi znaki in nasledki po prvem sodniku ni konstatirala, za krivega spoznal prestopka proti telesni varnosti po §. 431 kaz. zak.

Pri odmerjenji kazni veljalo je kot obteževajoče: višja nevarnost zatoženčevega ravnanja, kot olajševajoče pa: njegovo redno prejšnje življenje in razburjenost prouzročena po vžiti pijači, — in se je tedaj z ozirom na nedolžno njegovo družino spoznalo na v rabsodbi navedeno kazen.
